

Nagrada Vladimir Nazor
za 2017. godinu

Nagrada „Vladimir Nazor“ za 2017. godinu

SVEČANA DODJELA 19. LIPNJA 2018. GODINE

Nagradu „Vladimir Nazor“ dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo.

Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor Nagrade „Vladimir Nazor“ na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

HRVATSKA PJESMA

Marulić njoj je prvo ruho dao,
Kranjčević prvu dušu, koja pati,
A ruho se je staro izderalo,
Na dušu led, ko na plam pepel, pao.

Sad novim dahom diše; tuđ joj zlati
Sjaj novo odijelo; digla u ponosu
Glavu je, ko da truniti se stalo
Zvijezde s neba u njezinu kosu.

O gorda, zv'jezde ne padaju više
S nebesa; one sada niču samo
Iz bola naše duše i našeg mesa.

Radije ja te gledam, kad si gola
Na vrelu, što ga u svojoj gori znamo,
I našim smiljem duša ti miriše.

Vladimir Nazor
Rime i ritmovi, Zagreb, 1949.

U svečanome ozračju još jedne dodjele Nazorove nagrade zadovoljstvo mi je pozdraviti sve ovogodišnje dobitnike, predsjednika Odbora akademika Zvonka Kusića te sve članove pojedinih komisija, koji su odlučivali o tome komu odati posebno priznanje za cjeloživotno umjetničko djelovanje, odnosno za iznimnost pojedinačnoga umjetničkog ostvarenja tijekom protekle godine.

Svaki je od laureata ove najznačajnije državne nagrade što se dodjeljuje za vrhunska umjetnička postignuća vlastitim izražajnim oblicima, prožetima nadahnućem, kreativnošću te izuzetnim trudom i naporom, pridonio novim poimanjima hrvatske kulture, raznovrsnosti spektra kulturnih izričaja, poetika i svjetonazorskih strujanja. Brojnost i različitost opusa svih dobitnika svjedoči o širini i raznolikosti umjetničkih rukopisa, ali i o visokim kriterijima kojima naša sredina vrednuje kulturne djelatnike i njihovo stvaralaštvo.

Neprijeporna je važnost umjetničke sastavnice u predstavljanju vlastite zemlje u međunarodnim okvirima. Upravo nas postignuća što u sebi sadržavaju i isprepleću nacionalne i svjetske karakteristike približavaju inozemnim kulturnim kretanjima, inkorporirajući nit što povezuje prostore različitih kulturnih i civilizacijskih krugova u jedinstven i dinamičan stvaralački proces. Poštujući i ističući vrijednosti hrvatskih umjetničkih postignuća, trajno ostajemo dionicima europske i svjetske baštine.

Sigurna sam da Nazorove nagrade i ove godine stižu u prave ruke i da će hrvatski umjetnici i u našim ovogodišnjim nagrađenima prepoznati istinske, vrsne uzore, slijediti njihove ideje, pronaći inspiraciju za oživotvorenje vlastitih kreativnih nahođenja i produhovljenih stvaralačkih vizija.

Svim laureatima još jednom upućujem iskrene čestitke, uz želju da radost imanentnu njihovu umjetničkom djelovanju prate stvaralačka energija, plodnost i uspjeh.

ministrica
dr. sc. Nina Obuljen Koržinek

Ponovno smo se okupili na godišnjicu Nazorove smrti kako bismo najboljima među nama iz svijeta umjetnosti odali priznanje i zahvalnost. Važnost i ugled Nagrade „Vladimir Nazor“ za najbolja umjetnička ostvarenja u protekloj godini ogleda se u imenu koje nosi, u spomen na barda hrvatske književnosti, ali i u njezinim dobitnicima. Mnogi istaknuti hrvatski umjetnički stvaraoci ovjenčali su se Nagradom „Vladimir Nazor“ zbog neprolaznih postignuća u područjima književnosti, kazališne umjetnosti, filma, glazbe, likovne i primijenjene umjetnosti te arhitekture i urbanizma. Djelima trajne vrijednosti obogatili su hrvatsku kulturnu bašinu i dali doprinos europskoj i svjetskoj umjetnosti čiji je Hrvatska neizostavni dio. Tim velikanima danas se pridružuju dobitnici Nagrade „Vladimir Nazor“ za 2017. Iako pripadaju različitim naraštajima, svi oni pišu suvremenu povijest hrvatske umjetnosti i kulture. Današnji dan istinski je blagdan hrvatske umjetnosti, njezine vitalnosti, snage, slobode, nespuntanosti, samosvojnosti i pluralizma. Hrvatska umjetnost živi i izgrađuje suvremeni hrvatski identitet i u ovim vremenima kada se sam smisao umjetnosti dovodi u pitanje, a trajne vrijednosti nedovoljno cijene i uzmiču pred agresivnom trivijalizacijom ukusa i konzumerizmom. Neka ovogodišnji dobitnici budu poticaj i primjer svima nama kako se upornim i samozatajnim radom stvaraju nove umjetničke vrijednosti i obogaćuje duh. To je put kojim valja ići u izgradnji bolje i naprednije Hrvatske kakvoj je težio i Vladimir Nazor i brojni naraštaji hrvatskih kulturnih velikana.

Zahvaljujem članovima Odbora za dodjelu Nagrade „Vladimir Nazor“ i članovima komisija na trudu koji su uložili u zahtjevan posao izbora najboljih iz redova hrvatskih umjetnika uz primjenu najviših kriterija. Članovi Odbora i komisija vrhunski su autoriteti u pojedinim područjima hrvatske umjetnosti, što nam jamči da su njihove odluke vjerodostojne i da su nagrađeni oni koji to doista zaslužuju. Još jednom čestitam dobitnicima nagrada želeći im da svoju maštovitost, entuzijazam i talent neumorno izražavaju i dalje obogaćujući pritom svoje i naše živote.

predsjednik Odbora Nagrade „Vladimir Nazor“
akademik Zvonko Kusić

Jedne davne godine dobio sam skladateljski Grand Prix šestoga pariškog Biennala mladih – nagradu mi je predao tadašnji francuski ministar kulture André Malraux – pa sam neko vrijeme živio u Parizu. Tamo sam u jednoj monografiji slučajno naišao na intervju sa slavnim slikarom Pablom Picassom. Novinar ga je zapitao sjeća li se, zna li, koliko je zapravo nagrada osvojio u životu. Stari se majstor, sav zbunjnjen, duboko zamislio. Pa je, ne mogavši se sjetiti, zatražio pomoć svojega glavnog menadžera. Taj se također još dublje zamislio pa su počeli zajednički prebirati po uspominama, no bez ikakva rezultata. I menadžer tada kaza novinaru: „Pa znate što, mi zapravo nikad nismo dobili nikakvu nagradu!“ Ja sam dotada, što u domovini, što u inozemstvu, već dobio nekih desetak nagrada pa sam se prilično začudio, ali donekle i zabrinuo.

Danas, kada se broj mojih nagrada i priznanja valjda učetverostručio i kada s ponosom i zahvalnošću primam ovu najveću nagradu u životu – pa koristim prigodu da Ministarstvu kulture Republike Hrvatske i onima koji su nas predložili i u ime svih ostalih ovogodišnjih laureata, redom velikih majstora svojega posla, iskreno zahvalim – rado se sjećam svoje prve nagrade koja na znakovit način, nevjerojatnom podudarnošću, otvara taj moj nagradni niz. Naime, godine 1948., dakle točno prije sedamdeset godina, kao jedanaestogodišnjak i jedan od najboljih učenika tada čuvene Druge muške gimnazije u Zagrebu, na nekoj sam važnoj državnoj proslavi, u nazočnosti autora, recitirao poznatu pjesmu Vladimira Nazora. Nakon programa veliki mi je pjesnik pred svima prišao, čestitao, zagrlio me i izljubio te mi uz pregršt lijepih riječi poklonio knjigu (čiju je posvetu vlastoručno i potpisao) Vladimira Majakovskog *Pročitaj, proskitaj Pariz i Kitaj*. Mislim da mogu neskromno izjaviti da sam taj naslov i tu poruku razumio te je tijekom svoje duge karijere i u praksi višestruko ostvario.

Dubravko Detoni,
dobitnik Nagrade „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Odbor Nagrade „Vladimir Nazor“

PREDSJEDNIK

akademik Zvonko Kusić

ČLANOVI

Branka Cvitković

Zrinko Ogresta

akademik Luko Paljetak

akademik Frano Parać

Goran Rako

Biserka Rauter Plančić

Joško Ševo

Milko Šparemblek

KNJIŽEVNOST

AKADEMIK LUKO PALJETAK, PREDSDJEDNIK KOMISIJE

Dubravka Brezak Stamać
Tomislav Brlek
akademik Tonko Maroević
Julijana Matanović
Nikola Petković
Ivana Šojat

Feđa Šehović (Bileća, 1930) poslije završenoga Filozofskog fakulteta u Zagrebu dolazi u Dubrovnik. Kao profesor hrvatskoga jezika i književnosti neko vrijeme radi u prosvjeti te kao književni kritičar i novinar u *Dubrovačkome vjesniku* i *Slobodnoj Dalmaciji*. Od 1965. do 1967. bio je direktor Drame HNK-a Split. Godine 1968. osnovao je Studentski teatar Lero. Od 1972. bio je ravnatelj Znanstvene knjižnice u Dubrovniku. Dom Marina Držića utemeljio je 1989. i bio njegov voditelj sve do umirovljenja 1996. Šehovićev bogat i raznolik književni opus čine drame (komedije i radiodrame), romani, feljtonistička proza, novelistika i poezija. U novije vrijeme javlja se kao slikar portreta i pejzaža sela Vitaljine u kojem je pronašao svoj vitalni, arkadijski kut.

Feda Šehović

NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Njegov prvi dramski tekst, drama *Raskršće*, izveden je 1959. u Kazalištu Marina Držića u Dubrovniku. Nakon toga Šehović odlazi u Napulj i komediografski zanat uči od glasovitoga Eduarda De Filippa. Uskoro nastaje i njegova uspješnica – pučka komedija *Dubrovački škerac* (1960). Od tada nadalje grad Dubrovnik, život između *míra* Grada, postaje tematska jezgra gotovo svih Šehovićevih djela. Zapažen uspjeh postiže dramom *U palacu Anemi* (1964), *Ereditat* (1971), a posebice dramom *Kurve* (1974), koja je doživjela više od stotinu izvedaba. Njegovi raniji dramski tekstovi ujedinjeni su u knjizi *Drame, dramoleti, pučke komedije dubrovačke* (1969). Sljedeći izbor njegovih drama naslovljen *Od škerca do fuge* pojavljuje se 2010.

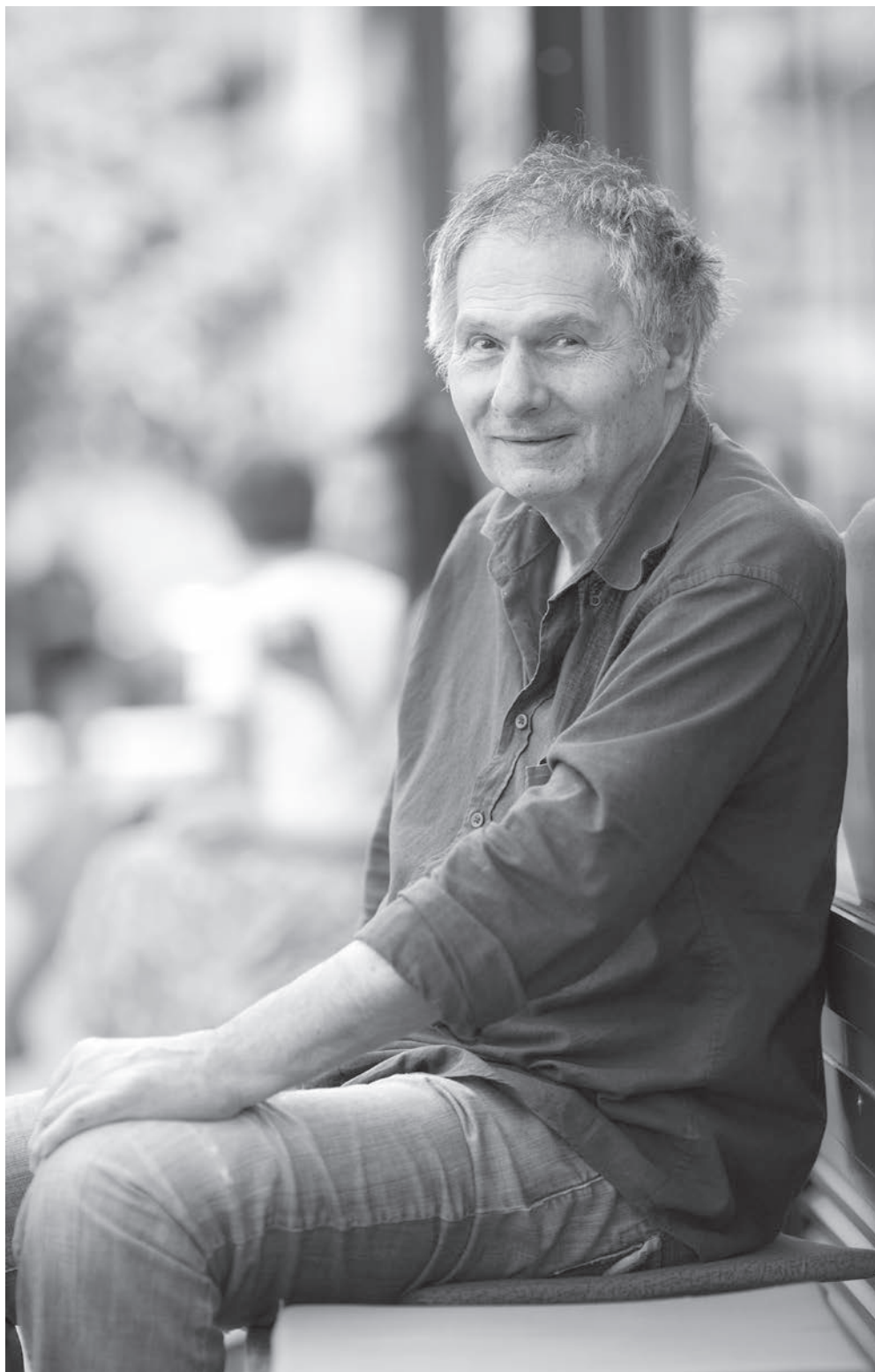
U središte književnoga, ali i čitateljskoga zanimanja dolazi nakon izlaska triju romana: *Gorak okus duše* (1983), *Oslobađanje đavola* (1987), *Uvod u tvrđavu: Biblija za nevjernike* (1989) pod pseudonimom Raul Mitrovich. U njima Šehović uspješno na sebi svojstven polemički način tematizira povijest kao ponovljivost ljudskih nesreća, odnosno kao položaj pojedinca u mlinu povijesno-političkih zbivanja bez obzira na karakter njegova udjela u njemu. Postaje važan predstavnik onoga što današnja književna teorija naziva „romanom o povijesti“. Od 1974. do 1981. Šehović piše niz od šest romana ujedinjenih naslovom *Dubrovačka tralalalogija* kao studiju različitih vidova dubrovačkoga mentaliteta koji istražuje idući Vojnovićevim i posebice Držićevim stopama, često dolazeći u prijem s mnogima zbog svojih jakih ironijskih silnica usmjerenih prema svakome obliku licemjerja. U vrijeme Domovinskoga rata Šehović se javlja romanima *Svi kapetanova brodolomi* (1992), *Četiri vozača u apokalipsi* (1994), zbirkom novela *Priče iz Vitaljine* (1993) i ratnim dnevnikom *Zla kob zaborava* (1992).

Slijede romani i povijesne i ratne tematike: *Zločin u samostanu* (2005), *Dubrovački bordel: kazin bez cenzure* (2007), *Prokleta ergela* (2009), *Drž' se, (b)ALIJA* (2010) te zbirka pjesama *Dolazak ljubavi* (2014).

Posebno treba istaknuti njegov roman *Vidra* (1980), životopis Marina Držića napisan za mladež. Od 1999. do 2001. Šehović piše impozantno omašnu pentalogiju *Ilijasbegovići: cronica travuniana* kao *hommage* kraju iz kojega je potekao.

Sagledan u cjelini, književni opus Feđe Šehovića, komediografa koji za sebe kaže: *volim se smijati, a rođen sam / sa žigom žalosti na čelu*, svojom trajnom vrijednošću privlači i privlačit će i čitatelje i književne teoretičare svjedočeći o autoru koji je svojim dugogodišnjim književnim radom osebujno obogatilo suvremenu hrvatsku književnost i kazalište.

akademik Luko Paljetak

Branko Maleš (Zagreb, 1949) gimnaziju, Tehnološki i Filozofski fakultet polazio je u Zagrebu. Objavio je petnaest autorskih knjiga poezije, proze, kritike, kolumnističke feljtonistike i deset uredničkih izbora. Piše i drame te prevodi sa slovenskoga i njemačkoga. Uređivao je ili suuređivao književne časopise *Off*, *The Bridge*, *Republika*, rock-magazin *Heroina* te novine za kulturu *Oko*. Uz zastupljenost u brojnim antologijama, knjige izabranih pjesama objavljene su mu na talijanskome (*Viva la vita*, Milano: Hefti, 2002) i mađarskome (*Valosag elleni gyakorlatok*, Szeged-Veszprém: Szegedi Írók Köre – Bábelpress Bt, 2005). Dobitnik je Goranova vijenca za životno djelo 2002. godine.

Branko Maleš

GODIŠNJA NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA ZBIRKU POEZIJE *MUTNO*

Kao i sve prethodne, sedma zbirka pjesama Branka Maleša – pod karakterističnim naslovom *Mutno* – predstavlja novu etapu u razvoju jednoga od, po takoreći nepodijeljenome sudu kritike, najvažnijih opusa hrvatskoga pjesništva proteklih četiriju desetljeća. Dok s jedne strane nikada radikalne postavke tzv. semantičkoga konkretizma nije forsirao nauštrb konstitutivnih odrednica pjesničkoga iskaza, prije svega ritma i kadence, već se njima služio kao sredstvima za proširenje izražajnih mogućnosti, tako s druge u recentnijim zbirkama na prvi pogled lakše motivski i tematski prepoznatljive sklopove zvukovnim i smisaonim poveznicama bez iznimke dovodi u posve neočekivane i začudne odnose. Presudno određeno izoštrenom sviješću kako o odgovornosti spram poetske tradicije u koju se upisuje, tako i o zasićenosti komunikacijske situacije u kojoj se piše, Malešovo pjesništvo iznova potvrđuje status svojevrsne mjere prema kojoj se, izravno ili neizravno, uvelike procjenjuju inovativni pomaci ukupne aktualne pjesničke produkcije. Temeljno oblikovno načelo organizacije fragmenata preuzetih iz svakodnevne komunikacije u stihove prema potrebi isticanja, podrivanja i izobličavanja značenjskih nijansi – prije svega iznimno vješt看 variranjem postupka opkoračenja – koje u Malešovu pjesništvu zadnja dva desetljeća pokazuje jasnu tendenciju prema sve kraćim stihovnim redcima, ali i pravilnijim strofnim oblicima, u zbirci *Mutno* dostiže krajnju sažetost a da pritom ne žrtvuje drugu ključnu odrednicu njegove poezije: humorističku vizuru. Okrećući redukcionizam dominantnih diskurzivnih praksi protiv lagode nivelirane prihvatljivosti, Maleš još jednom dokazuje kako se izvorna funkcija pjesničkoga govora kao otkrivanja neiskorištenih jezičnih potencijala – u krajnjoj liniji, obnavljanja jezika – najočitije ostvaruje u krajnje nepovoljnim okolnostima, ali i da za poeziju shvaćenu kao otpor verbalnoj banalnosti drugačijih niti nema.

Tomislav Brlek

GLAZBA

AKADEMIK FRANO PARAĆ, PREDSEDNIK KOMISIJE

Mirjana Bohanec Vidović

Dalibor Cikojević

Neven Frangeš

Olja Jelaska

akademik Zoran Juranić

Ljerka Očić

Dubravko Detoni (Križevci, 1937), skladatelj, pijanist i pisac, diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu glasovir (prof. S. Stančić) i kompoziciju (prof. S. Šulek), a skladateljsko usavršavanje nastavio je u Sieni, Varšavi, Darmstadtu i Parizu. Bio je gotovo četiri desetljeća urednik i producent na Hrvatskoj radioteleviziji. Osnivač je i voditelj Ansambla Centra za nove tendencije Zagreb (ACEZANTEZ), s kojim je kao autor, pijanist i dirigent obišao niz zemalja Europe, Amerike i Azije. Skladbe su mu izvođene i tiskane diljem svijeta te objavljene na pedesetak diskografskih izdanja u domovini i u inozemstvu. S uspjehom se bavi i spisateljskim radom. Njegov glazbeni opus obuhvaća oko 140 djela iz gotovo svih glazbenih područja, uključujući elektroničku glazbu i multimedijske projekte. Za svoje umjetničko djelovanje dobio je niz nacionalnih i međunarodnih nagrada i priznanja.

Dubravko Detoni

NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Nakon korifeja naše glazbene avangarde Milka Kelemena i Ive Maleca teško je u sljedećim generacijama pronaći značajnijega, izvođenijega, raznovrsnijega skladatelja i promotora *nove glazbe* od Dubravka Detonija. Kao utemeljitelj i voditelj ACEZANTEZ-a imao je mogućnost propitivati i ostvarivati organsku povezanost skladatelja i interpreta u kreiranju glazbenih i multimedijских djela, ne zatvorivši za sobom nijedna vrata osvajanjem novih zvukovnih prostora. Zato je njegov veliki skladateljski opus koliko avangardan, toliko i ukotvljen u postulatima tradicije, koliko hermetičan i spekulativan, toliko ironičan i duhovit. Ne priznajući granice u istraživanju zvuka, on ih ruši između različitih umjetničkih disciplina: grafička notacija mnogih njegovih djela nosi u sebi značajnu likovnu komponentu potvrđenu i na brojnim izložbama, dok naslovi nekih skladbi asociraju na likovni vokabular (*Grafika I-VI, Likovi i plohe, Bijela glazba, Crna glazba...*). Glazba je i lajtmotiv njegova značajnoga književnog opusa – eseja, putopisa, dnevnčkih zapisa i poezije. S druge strane, nazivi skladbi često su mu začudni rezultat poetskih sugestija (*The Wonderful Monster of Time, Dozivanje zvijezda, Stella borealis, Noć između srijede i petka*) ili ironičnoga poigravanja banalnim stereotipima klasične glazbe (*Cedurofilija, Do mi so mi do, Fanfaronitis, Kič varijacije*). Ne pripadajući nijednomu pravcu među rukavcima *nove glazbe*, Detoni je uvijek više cijenio odvažnu slobodu od totalne organizacije, ludičku razbarušenost od asketskoga poentilizma. Oboružan zavidnom glazbeno-tehničkom spremom mogao je kompetentno dekomponirati naslijeđene glazbene paradigme ili slagati od krhotina nove metatradicionalističke obrasce (zato će njegove skladbe, paradoksalno, podjednako asocirati na poetike Johna Cagea i Erika Satieja). Takav mu je stav omogućio široku interakciju s konzumentima suvremene glazbe pa ne čudi velik broj izvedbi, tiskanih izdanja i zvučnih zapisa skladbi, kao ni niz značajnih nagrada i priznanja. Ostat će zapamćen i njegov doprinos populariziranju suvremene glazbe putem nebrojenih radijskih i televizijskih emisija, napisa o glazbi i koncertnih programa. Sve navedeno svrstava Dubravka Detonija među najsvestranije i najoriginalnije osobnosti hrvatske glazbene scene u proteklih pola stoljeća.

akademik Zoran Juranić

Ivan Krpan (Zagreb, 1997), student pete godine klavira u klasi prof. Rubena Dalibaltayana na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, glazbenik je iznimnih umjetničkih mogućnosti i velike nadarenosti. Laureat je uglednih natjecanja: *Les Rencontres Internationales des Jeunes Pianistes* (Grez Doiceau, 2014), *Mladi virtuoz* (Zagreb, 2014), *The International Piano Competition for Young Musicians* (Enschede, 2014), *15th Ettlingen International Competition for Young Pianists* (2016) te, među ostalim, nositelj druge i treće nagrade na natjecanjima *International Danube Piano Competition* (Ulm, 2014) i *10th International Frederic Chopin Competition for Young Pianists* (Moskva, 2016). Osvajanje prvoga mjesta na 61. Međunarodnom pijanističkom natjecanju „Ferruccio Busoni“ u kolovozu 2017. stavlja ga u sam vrh nove generacije mladih hrvatskih pijanista.

Ivan Krpan

GODIŠNJA NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA RECITAL U KONCERTNOJ DVORANI „BLAGOJE BERSA“ U ZAGREBU I ZA KONCERT SA SIMFONIJSKIM ORKESTROM HRT-A U KONCERTNOJ DVORANI „VATROSLAV LISINSKI“ U POVODU POBJEDE NA 61. MEĐUNARODNOM PIJANISTIČKOM NATJECANJU „FERRUCCIO BUSONI“ U BOLZANU

Pijanist Ivan Krpan najmlađi je dobitnik godišnje Nagrade „Vladimir Nazor“. Njegovi koncertni nastupi, koji su uslijedili po osvojenoj tituli pobjednika znamenitoga pijanističkog natjecanja „Ferruccio Busoni“, ukazuju na umjetnika izuzetnih potencijala čije su interpretacije izvedbeno i stilski zahtjevnih opusa snažno odjeknule kod publike i stručne javnosti. U stalnom odmjeravanju vlastitih umjetničkih snaga ovaj muzikalni, tehnički i interpretativno superiorni glazbenik, očito sudbinski vezan uz svoj instrument, prepoznaje se danas kao osobita vrijednost nacionalne glazbene scene. Njegov recital s djelima J. S. Bacha, F. Busonija, L. van Beethovena, J. Brahmsa i F. Liszta u zagrebačkoj Koncertnoj dvorani „Blagoje Bersa“ (18. rujna 2017.) te izvedba antologijske romantične partiture Prvoga koncerta za klavir i orkestar u Es-duru Franza Liszta, uz Simfonijski orkestar HRT-a i dirigenta Ivu Lipanovića, u Koncertnoj dvorani „Vatroslav Lisinski“ (29. prosinca 2017.) pokazali su ne samo zrelost u tumačenju različitih skladateljskih poetika nego i kompleksnost njegove pijanističke osobnosti. Nimalo slučajnim umjetničkim postignućima na tim koncertima prethodile su visoke nagrade na natjecanjima u Republici Hrvatskoj, Nizozemskoj, Belgiji, Njemačkoj i Rusiji, kao i posebna priznanja: Dekanova nagrada 2014., Nagrada „Ivo Vuljević“ za najboljega mladog glazbenika 2015., Priznanje rektora Sveučilišta u Zagrebu za međunarodne uspjehe, Nagrada Zagrebačke filharmonije za mladoga glazbenika godine (obje 2016.) i dakako pobjeda na 61. Međunarodnom pijanističkom natjecanju „Ferruccio Busoni“ u Bolzanu, koje se održavalo u pet etapa u rasponu od dvije godine. Mladi glazbenik tada je sa samo 20 godina uvršten u elitnu skupinu njegovih laureata. Izvrsnost Ivana Krpana uspjeh je hrvatske glazbene kulture, ali i pedagogije, o čijim visokim dosezima vezanima uz umjetničke discipline svjedoči novi naraštaj glazbenika, u slučaju pijanista Ivana Krpana već sada prepoznat i u međunarodnim okvirima.

Ljerka Očić

LIKOVNE I PRIMIJEJENE UMJETNOSTI

BISERKA RAUTER PLANČIĆ, PREDSDJEDNICA KOMISIJE

Nevenka Arbanas
Branko Franceschi
Ivana Franke
Kažimir Hraste
Ariana Kralj
Zoltan Novak

Biserka Baretić (Zagreb, 1933) od 1951. do 1953. studira slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Od 1960. do 1962. suradnica je Majstorske radionice Krste Hegedušića. Prvu samostalnu izložbu ostvarila je 1958. godine u Zagrebu. Izlagala je na brojnim izložbama u zemlji i inozemstvu, a retrospektivna izložba njezinih radova priređena je 2015. godine u Modernoj galeriji u Zagrebu. Njezin je opus višestruko nagrađivan. Dobitnica je, među ostalima, Nagrade za slikarstvo na 1. Jugoslavenskom trijenalu likovne umjetnosti 1961., Internacionalne nagrade na Bijenalu grafike *Bianco e nero* u Luganu 1964., Prve nagrade za crtež na 1. Zagrebačkoj izložbi jugoslavenskoga crteža 1968., nagrada za slikarstvo na 1. Salonu mladih 1968. i na 22. Zagrebačkom salonu 2002. godine te Premije HAZU na 14. Zagrebačkoj izložbi crteža 1993. godine. Godine 1997. primila je godišnju Nagradu „Vladimir Nazor“, a za osobite zasluge za kulturu i njezino promicanje u Republici Hrvatskoj i svijetu odlikovana je ordenom Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Biserka Baretić

NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

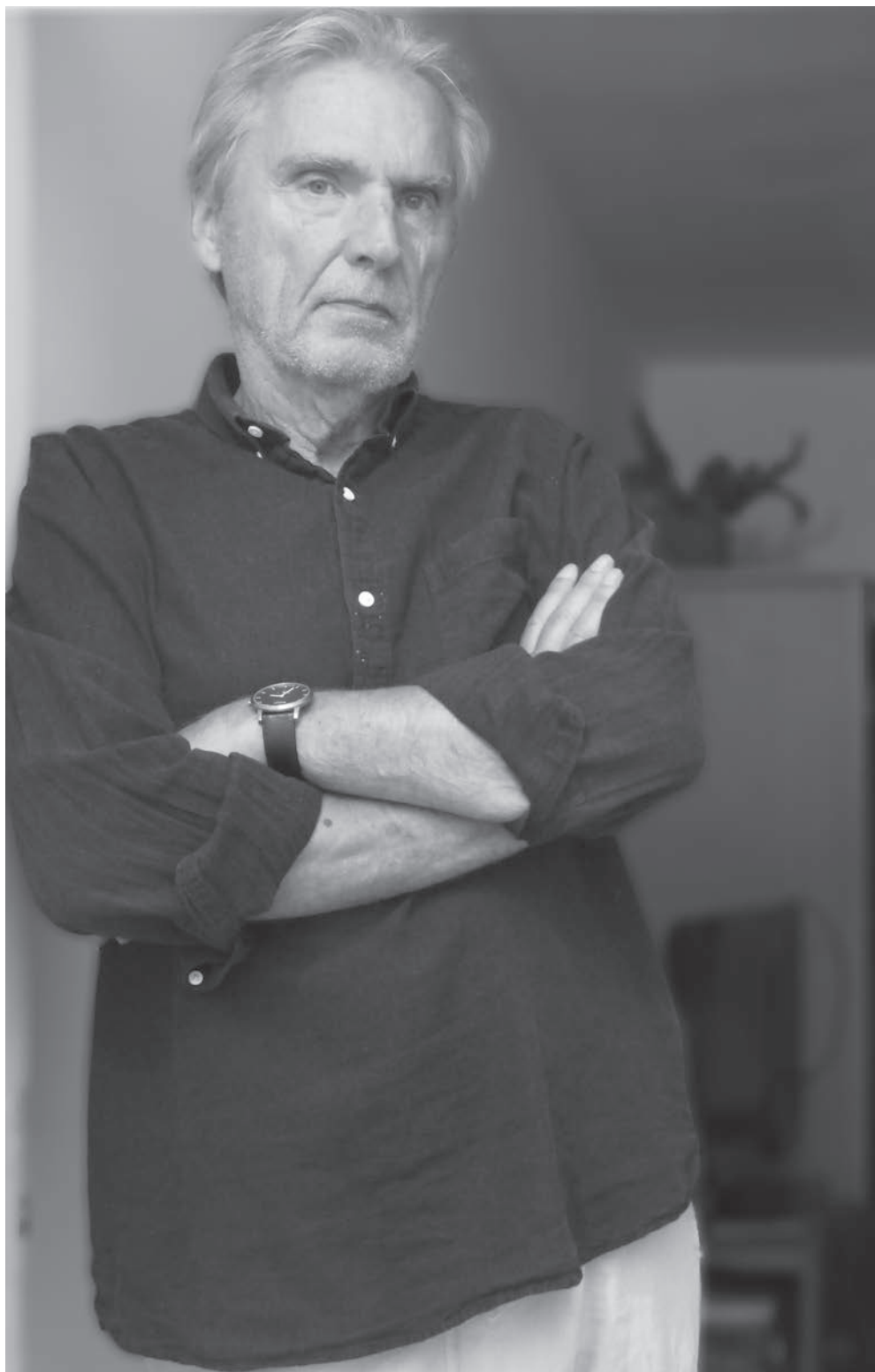
Slikarsko djelo Biserke Baretić, samosvojno i uvjerljivo, razvedeno i nenametljivo, odavno je zauzelo jedno od najviših mjesta u novijem hrvatskom slikarstvu. Snagom izraza i specifičnom nekonvencionalnom ljepotom njezino djelo nadmašuje bilo koja topološka ili kronološka ograničenja.

Na hrvatskoj likovnoj sceni javila se prije sedam desetljeća i u mah se afirmirala kao izdvojena i autonomna umjetnička osobnost. Njezino djelo, utemeljeno na darovitosti i hrabrosti autorice, na odlučnosti da djeluje izvan programatskih oglašavanja, raslo je iz dubinskih introspekcija vlastita bića i stalnoga produbljivanja zacrtana problemskoga obzorja u slikarskome mediju. Tijekom više od 60 godina autoričina ustrajnoga stvaranja po morfološkoj brazdi između nadrealne vokacije i metafizičke inklinacije to je djelo zadobilo epske formate i univerzalno značenje. Slijedom svojstvene joj subjektivnosti u izboru prizora te sublimacijom i kristalizacijom intimnih vizija njezina je solipsistička grafija prerasla u autografiju zajednice sjajnih protagonista hrvatske novije umjetnosti, a njezino slikarstvo iznimne sabranosti i istančanosti u opus koji utire neizbrisiv trag u živome tkivu postavangardne epohe. Koherencija i cjelovitost opusa Biserke Baretić zasniva se na bitno nemimetičkome karakteru viđenja, na nezavisnosti od predmetnosti te slobodi kreacije *ex nihilo*. Njezino djelo dosad višekratno apostrofirano i nagrađivano, kritički tumačeno i izlagački predstavljano, reprezentira slikarstvo koje u svim etapama korespondira s duhom vremena te, osim što tvori zbroj stilogenih refleksa, predstavlja i njezin kreativni saldo s kamatama na intenzitet dugoga trajanja.

Pravo i slobodu da iskaže sve što može i što zna Biserka Baretić je 2015. – na retrospektivi upriličenoj o 60. godišnjici stvaralaštva – iskoristila kao nikada dosad. S 80-godišnjim životnim iskustvom oslikala je niz velikih poliptiha kao da ispunjava vlastitu *Quinta del Sordo* i stavlja točku na djelo koje ostavlja baštinicima. Nakon svih muka i strahova življenja, iz slojeva patnji i snovite građe potekli su kromatski vrtlozi i energetske silnice monumentalne ekspresivnosti i značenja. Primjerice, slike *Habit ljudski*, *Koncert*, *Blagoslov vode*, na kojima autorica konstruira sugestivni projekt ljudske solidarnosti i razumijevanja unutrašnjih odaja krhkoga ljudskog bića.

Nagrada „Vladimir Nazor“ za životno djelo Biserke Baretić, sjajnoj ženi hrvatske likovne umjetnosti, dodjeljuje se s čvrstim pokrićem i u pravi čas: da bi okrunila kreativni apogej umjetnice i potvrdila još jedan od nezaobilaznih vrhunaca hrvatske likovne umjetnosti našega vremena.

Biserka Rauter Plančić

Dalibor Martinis (Zagreb, 1947) diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Izlaže od 1969., a od 1973. djeluje kao videoumjetnik. Realizirao je brojne samostalne izložbe, performanse i projekcije te sudjelovao na relevantnim međunarodnim izložbama (Bijenale u Veneciji, Kwangju, Solun, Cetinje, Kairo, Ljubljana; Documenta Kassel, Triennale Riga i dr.). Njegovi videoradovi prikazani su na svjetskim filmskim i videofestivalima i festivalima kratkoga filma. Bio je stipendist Canada Councila, Jice (Japan), Artslinka (SAD). Predavao je na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu, Ontario College of Art u Torontu, Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci. Dobitnik je nagrada na Tokyo Video Festivalu (Locarno), Alpe/Adria Film Festivalu (Trst), Festivalu kratkoga filma (Bogota). Dobitnik je Nagrade „Josip Račić“, Nagrade grada Zagreba, Nagrade HDLU-a i T-HT-a.

Dalibor Martinis

GODIŠNJA NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA SAMOSTALNU IZLOŽBU
DATA RECOVERY 1969-2077 U MUZEJU SUVREMENE UMJETNOSTI

Data Recovery 1969-2077 naziv je samostalne problemske izložbe Dalibora Martinisa koja je prezentirala njegove pionirske videoradove uz recentne multimedijske projekte i eksperimentalne filmove koji su realizirani u posljednjih deset godina. Martinis se referira na termin iz područja informatičke tehnologije koji, pojednostavnjeno, označava postupak „spašavanja“ informacija, odnosno podataka iz oštećena računala. On istražuje postupak oporavka informacija uspostavljajući mreže odnosa između osobne povijesti, vlastitih ranih radova i kolektivnih sjećanja unutar konstrukcije ili brisanja kolektivne memorije. Svoje vlastito iskustvo utiskuje u povijesne ili povijesnoumjetničke činjenice. Jedinstveno koncipiranom izložbom u Muzeju suvremene umjetnosti u Zagrebu u 2017. on se snažnim kontinuitetom svojega kreativnog potencijala, koji je pomno izgrađivao velikom umjetničkom i kulturnom erudicijom, potvrdio kao umjetnik neprijepornoga značenja. Rafiniranim senzibilitetom stvorio je amalgam svojega viđenja tradicije, kulture i širokoga spektra konotacija slojevitosti današnjega društva i događanja. On nikada u svojim radovima ne odustaje od magije kolorizma, kompozicije i strukture, a novim likovnim datostima integrira kontekst suvremene životne dinamike. Inverzijom pojedinih segmenata, prebacujući ih iz jednoga konteksta u drugi, gradi nov likovni izričaj vrhunske razine. Martinis dekodira porive iskaza proteklih stilskih poetika. Jednom nastala cjelina svojevremenska je kapsula koju dodatno i naknadno konfrontira s novim vremenskim okolnostima. Vizualno neuhvatljiva protočnost vremena ostavlja neizbrisiv mentalni trag. Za Dalibora Martinisa video je fenomen konkretizacije vremenskoga tijeka kao vid zornosti. Potencijalno dualna priroda umjetničkoga djela koja prema van pokazuje formu, a unutra skriva poruku prostor je njegova istraživanja relacija kolektivne memorije, osobne povijesti i svojih djela. On ukazuje na prenosivost poruke i njezina naboja u novo vremensko okružje; propituje konzistentnost misaonosti i intenziteta memorije te mogućnosti da se nadogradi novom spoznajom i time još jednom osnaži. *Data Recovery* uspostavlja provjeru intenziteta doživljenoga i traži od promatrača pozivanje na jednom doživljeno što ne smije biti devalvirano, nego ugrađeno novim likovnim jezikom u novi kôd vremenske kapsule.

Ariana Kralj

FILMSKA UMJETNOST

ZRINKO OGRESTA, PREDSDJEDNIK KOMISIJE

Hana Jušić
Branko Linta
Alma Prica
Danilo Šerbedžija
Damir Terešak
Dubravka Turić

Rajko Grlić (Zagreb, 1947) hrvatski je scenarist i filmski redatelj. Filmsku režiju diplomirao je 1971. na slavnoj češkoj akademiji FAMU u Pragu. Filmsko stvaralaštvo označeno mu je djelima u gotovo svim filmskim rodovima. Šira će ga javnost ponajviše pamtiti po, do sada, jedanaest snimljenih cjelovečernih igranih filmova koji su gotovo odreda prikazivani i nagrađivani na brojnim svjetskim festivalima. Većina je doživjela i inozemnu kinodistribuciju. Grličevi filmovi poput *Bravo, maestro*, *Samo jednom se ljubi*, *U raljama života*, *Neka ostane među nama* ili prošlogodišnje uspješnice *Ustav Republike Hrvatske* znani su svim generacijama ovdašnjih gledatelja. Rajko Grlić djeluje i kao filmski pedagog na američkome sveučilištu Ohio. Jedan je od utemeljitelja i umjetnički ravnatelj motovunskoga filmskog festivala.

Rajko Grlić

NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Rajko Grlić, prisutan u kinematografiji više od pola stoljeća, jedan je od rijetkih hrvatskih redatelja stasalih u razdoblju jugoslavenske kinematografije koji je uspješno premostio promjenu društveno-političkoga sustava i tranzicijsku krizu te nastavio snimati stvaralački i politički relevantne filmove, ne odustajući od autor-ske poetike začete u svojim ranim danima i radovima. To se podjednako odnosi na njegovu dokumentaristiku, kojom je pridonio popularizaciji toga razmjerno zane-marenoga filmskog roda u ovdašnjim okvirima i prvi put svojim dokumentarcem *Novo, novo vrijeme* (2001), u koautorstvu s Igorom Mirkovićem, napunio hrvatske kinodvorane, kao i na igrane filmove u kojima se politika sučeljava s erosom i ucje-pljuje u žanrovske obrasce. Poimajući film, i umjetnost općenito, kao „igru“ – koja se hrani nerijetko i depresivnim (egzistencijalnim, socijalnim i političkim) izazo-vima iz zbilje, ali ih istodobno neutralizira humorom i ironijom – Grlić je stvorio kompaktan opus s otvorenim društveno-kritičkim angažmanom. Na tragu izreke da je „svaka prava priča ljubavna priča“, koja se nalazi u naslovu njegova posljed-njega (dokumentarističkoga) filma u koautorstvu sa slovenskim redateljem Matja-žem Ivanišinom – *Vsaka dobra zgodba je ljubezenska zgodba* (2017), posljednjih četrdeset godina dosljedno je stvarao likove čiju „sretnu priču“ često onemogućuju ili ugrožavaju politička represija i socijalne razlike (*Samo jednom se ljubi*), egzisten-cijalni problemi (*U raljama života*), konformizam, malograđanština ili netoleran-cija (*Ustav Republike Hrvatske*), katkada i sve to zajedno. U tome je uvijek bio stil-ski prepoznatljiv, svjetonazorno jasan, politički smion i stvaralački zaigran, a takvi ustrajni filmski stvaraoci danas su općenito rijetki pa su utoliko važniji i veći u vla-stitoj kulturi.

Zrinko Ogresta

Goran Bogdan (Široki Brijeg, 1980) tijekom studija ekonomije na zagrebačkome Ekonomskom fakultetu, koji je diplomirao, otkriva i prepoznaje glumu kao stvaralačku disciplinu koja ga potpuno obuzima te upisuje i studij glume na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti koji će diplomirati 2012. godine. Od 2010. godine stalni je član Zagrebačkoga kazališta mladih, gdje ostvaruje niz zapaženih uloga u brojnim predstavama (*Hamlet*, *Put oko svijeta u 80 dana*, *Gulliverova putovanja*, *Pismo Heineru Mülleru*, *Ružno pače...*). Osobitu pozornost filmske javnosti privukao je ulogama u filmovima *Sonja i bik* (2012) i *Broj 55* (2014). Uloge je ostvario i u filmovima *Svećenikova djeca* (2013), *Takva su pravila* (2014), *Naša svakodnevna priča* (2015), *Imena višnje* (2015), *Goran* (2016), *Agape* (2017) itd. Igrao je glavnu ulogu u francusko-britanskoj kriminalističkoj seriji *The Last Panthers* (2015), a oduševio je i ulogom u hvaljenoj trećoj sezoni serije *Fargo* (2016), koju potpisuju braća Joel i Ethan Coen. Goran Bogdan trenutno je jedan od najpopularnijih i najangažiranijih hrvatskih glumaca, često nagrađivan domaćim i inozemnim priznanjima.

Goran Bogdan

GODIŠNJA NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“
ZA GLAVNU ULOGU U FILMU *AGAPE*

U filmu *Agape* redatelja Branka Schmidta, s temom koja posljednjih godina puni novinske stupce, okupira javnost i potresa kler, Bogdanova glumačka interpretacija glavno je uporište delikatnoga scenarističkog i redateljskog koncepta, koji izmiče mogućim senzacionalističkim simplifikacijama samoga fenomena, a fokus premješta s „prijestupnika“ na njegovu društvenu okolinu.

Mladi svećenik, u interpretaciji Gorana Bogdana, blage je naravi, urbane vanjštine i svjetovnoga habitusa. Dokolicu provodi u teretani, u brzim vožnjama motorom i igrajući videoigrice u društvu mlađahnih ministranata, što nad njegov lik navlači sjenke sumnje. No kao što se mogući (homo)erotski odnos nigdje u filmu ne eksplicira, tako se ni svećenikov „porok“ ne dokazuje, jer *Agape* učinkovitije prokazuje mentalitet sredine i „struktura“ koje slične pojave po potrebi „guraju pod tepih“ ili se agresivno obračunavaju s „izrodima“. Goran Bogdan izražava ih na svoj rafinirani način: sugestivno usplahirenim govorom tijela, kontroliranom intonacijom, po potrebi samo pogledom ili dugom šutnjom i mikroglumačkim bravurama.

Bogdanov superiorni nastup u ovome filmu opravdava i dodatno potvrđuje njegov današnji umjetnički status, a kreirajući lik katoličkoga svećenika osumnjičenoga za pedofiliju, ostvaruje najsloženiju ulogu u dosadašnjoj karijeri.

Zrinko Ogresta

KAZALIŠNA UMJETNOST

JOŠKO ŠEVO, PREDSDJEDNIK KOMISIJE

Branka Cvitković
Mani Gotovac
Dinka Jeričević
Mira Muhoberac
Sanja Nikčević
Milko Šparemblek

Dragan Despot (Mostar, 1956), hrvatski glumac, gimnaziju je završio u Mostaru. Studij glume upisuje 1977. na Akademiji za kazalište, film i televiziju u Zagrebu. Nakon stjecanja diplome 1981. i profesionalnih angažmana u GK Trešnji i u GK Komediји od 1983. član je Drame Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu. Zapažene glumačke kreacije ostvaruje i na Dubrovačkim ljetnim igrama i na Splitskome ljetu te u mnogim hrvatskim kazalištima i skupinama. Bavi se i pedagoškim radom (ADU Zagreb i Sveučilište Libertas). Tijekom iznimno zapažene glumačke karijere ostvaruje nekoliko desetaka istaknutih kazališnih, filmskih i televizijskih uloga. Dobio je niz nagrada i priznanja, odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića, a godine 2015. proglašen je nacionalnim prvakom Drame HNK-a u Zagrebu.

Dragan Despot

NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Dragan Despot, karizmatični dramski umjetnik neiscrpane glumačke energije i scenskoga šarma, iznimna je pojava u hrvatskome glumištu, intelektualac koji precizno i temeljito priprema svaku ulogu. Organiziran i discipliniran, posvećen umjetnosti i tekstu, prva glumačka iskustva stekao je u Dramskome studiju u rodnome Mostaru. Kao izvrstan student diplomirao je glumu 1981. na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu ulogom Macbetha u klasi profesora Tonka Lonze, godinu prije ostvarivši ulogu Ferdinanda u Shakespeareovoj *Oluji* u Glumačkoj družini Histriion. Na Dubrovačkim ljetnim igrama kreira sintezu točne prostorne percepcije i snažnoga govora, istaknuvši se ulogama Laerta u *Hamletu* na Lovrjencu, Isusa (*Ecce homo*), Romea i Othella. Od 1983. zaposlen kao glumac u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu, ostvaruje svojstven, prepoznatljiv glumački stil i niz antologijskih uloga, započevši s Giovannijem, Christianom i Bezdomnim. Godine 1986. stvorio je dvije ključne, vehementne uloge, kao arhetipski i povijesno tmuran Melkior u Marinković-Spaićevu *Kiklopu* i egzistencijalno zapitan Horvat u Krležinu i Spaićevu *Vučjaku*. Krajem devedesetih kao Stanley Kowalski i Biff pokazuje spoj filmskoga i kazališnoga izraza. Raspon Despotovih glumačkih snaga raskriljuje se od strastvenoga Jeana do nositelja povijesti i tragedije u ulozi Osmana, od Hasanage i Vladimira Kosa do Šabeljskoga. Uspješno glumeći i u drugim kazalištima, svoj drukčiji, moderni glumački senzibilitet izrazio je kao Pilad u Teatru &TD i kao Henry II. u *Zimi jednog lava* u GDK Gavelli. Monodramu *Na rubu pameti* u vlastitoj režiji i adaptaciji izveo je više od 150 puta u zemlji i inozemstvu i za nju dobio niz nagrada, a snimio ju je i za HTV. Značajan opus ostvaruje i kao filmski i televizijski glumac, istaknuvši se ulogama u serijama *Počivali u miru* i *Novine*. Samozatajan, izvrstan glumački partner fokusiran na tekst i drugoga, lucidan glumac i miljenik publike koji surađuje s najvećim hrvatskim i svjetskim redateljima, pokazuje izniman talent i snagu preobrazbe i cijelu paletu identiteta. Kao sveučilišni nastavnik odgaja naraštaje glumaca. Posvećen kazalištu i obitelji, na sceni živi živote drugih emotivno bogato, strogo, nježno i eruptivno, šutnjom, glasovnom i tjelesnom nijansiranošću. Glumac velike pozornice i velikog ansambla, komornih scena i monodrama, kazališnih i otvorenih, ambijentalnih prostora, odigrao je bogat i respektabilan inozemni i hrvatski repertoar, književne vrhove, naslovne uloge, bez loše kritike. Dragan Despot živi kazalište u svakome trenutku svoje egzistencije. Zaslužuje počasno mjesto u povijesti hrvatskoga kazališta, kulture i umjetnosti.

Mira Muhoberac

Rene Medvešek (Velika Gorica, 1963), hrvatski filmski i kazališni glumac i redatelj, glumu je diplomirao 1989. na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, na kojoj danas radi kao sveučilišni profesor (od 2004. u stalnome radnom odnosu na Odsjeku glume). Član je glumačkog ansambla Zagrebačkoga kazališta mladih od 1989. Uz redovite nastupe u predstavama matične kuće do 2016. kao glumac sudjeluje i u predstavama drugih kazališnih kuća i skupina te u hrvatskim i inozemnim filmskim i televizijskim produkcijama. Godine 1991. suutemeljuje autorsku skupinu Mig oka te se uz glumački angažman počinje baviti danas prepoznatljivim redateljskim i autorskim kazališnim radom, surađujući s brojnim kazalištima u Hrvatskoj i u inozemstvu. Za svoj rad nagrađivan je kao glumac, autor, redatelj i scenograf.

Rene Medvešek

GODIŠNJA NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA REŽIJU
PREDSTAVE *TKO PJEVA ZLO NE MISLI* U HNK-U U ZAGREBU

Režija predstave *Tko pjeva zlo ne misli* dosadašnja je kruna uspješnoga redatelj-skog rada Renea Medveška. Nakon predstava *Zimska bajka* i *Mrvek i Crvek* vlastite autorske skupine Mig oka, koja za svoje radove na 27. Zagrebačkom salonu dobiva priznanje za „dizajn javnog raspoloženja u ratnim okolnostima“, od 1996. autorske radove i režije ostvaruje u Zagrebačkome kazalištu mladih i u brojnim kazalištima u Hrvatskoj (*Nadpostolar Martin*, GKL, Rijeka, *U lugu onomuj*, KMD, Dubrovnik, *Glasi iz planina*, DLJI, Dubrovnik, *Život je san*, *Kao na nebu*, GDK Gavella, Zagreb) i u inozemstvu (*Szenen einer Ehe*, *Die Glasmenagerie*). Od sama je pojavljivanja na sceni Rene Medvešek osvojio kazališnu javnost svojim posebnim glumačkim kodom i drukčijim čitanjem i promišljanjem teksta. Kao glumac precizan i točan, urban i uvjerljiv, poznavatelj nekoliko jezika, glazbe, hrvatske i inozemne scene, ta je svoja znanja i umijeća ugradio u začudan redateljski rukopis koji započinje *Bratom magarcem* u ZKM-u pa preko *Kristofora Kolumba* dolazi do premijerne predstave *Tko pjeva zlo ne misli* u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu, prve Medvešekove režije u toj nacionalnoj kazališnoj kući, koja je u 2017. godini zadivila i publiku i kazališnu kritiku, a svoj uspješni život razvija i u 2018. Izazov postavljanja predstave nakon Golikova antologijskoga filma, a s podlogom intrigantne Majerove proze *Dnevnik maloga Perice*, nadahnuo je Renea Medveška novim kazališnim rješenjima, različitim teatarskim planovima, oživljavanjem radijskoga medija na sceni, zagrebačkih gornjogradskih i samoborskih događanja između dvaju svjetskih ratova, dobroga građanskoga i duha susreta, izostavljanjem pozicije djeteta komentatora, redizajniranjem haenkaovske scene, znalačkim glazbenim impostacijama, uz izvrstan rad s glumcima i pjevačima. Predstava *Tko pjeva zlo ne misli*, za koju se mjesecima čeka karta, postala je pravi kazališni hit, a gostovala je na brojnim festivalima i zaslužila niz nagrada, kao i Rene Medvešek, redatelj posebnoga, preciznoga kazališnog nerva koji znalački slaže predstavu i bez utjecaja mondenih i modernih kazališnih škola stvara svoj poseban i kreativno nadahnut kazališni svijet utemeljen na igri i ljubavnim silnicama, na povjerenju u čovjeka usuprot nagovještajima i silnicama starih i novih ratova.

Mira Muhoberac

ARHITEKTURA I URBANIZAM

GORAN RAKO, PREDSEDNIK KOMISIJE

Hildegard Auf Franić

Bojan Baletić

Željka Jurković

Ana Mrđa

Mia Roth Čerina

Karin Šerman

Antun Šatara (Janjina na Pelješcu, 1932) diplomirao je na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Nakon diplome zapošljava se u Urbanističkome zavodu Dalmacije. Za realizaciju projekta robne kuće „Prima“ u Splitu 1966. godine dobiva nagradu lista „Borba“ za najuspješnije arhitektonsko ostvarenje u SR Hrvatskoj. Zahvaljujući stipendiji UN-a, odnosno UNESCO-a, 1968. godine boravi četiri mjeseca na studentskome putovanju u Italiji i Španjolskoj, proučavajući tamošnje urbanističke planove i realizacije na području turističke i hotelske izgradnje. Za hotel „Slavija“ u Hvaru dobiva i drugu „Borbinu“ nagradu za najuspješniju realizaciju u SR Hrvatskoj 1986. godine. Do umirovljenja 1992. godine radio je u Urbanističkome zavodu Dalmacije u Splitu.

Antun Šatara

NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Nakon završetka studija na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu i usavršavanja u uredu Van den Broek & Bakema u Rotterdamu vraća se u Dalmaciju, gdje će sagraditi sve svoje važne zgrade. Ta tri mjesta na kojima je učio i gradio sretno su odabrana.

U Zagrebu na Arhitektonskome fakultetu u vrijeme njegova studiranja djeluju profesori koji su obilježili hrvatsku modernu arhitekturu i učinili je ravnopravnom onoj najboljoj europskoj. Od Albinija, Kauzlarića, Galića, Turine i drugih imalo se što učiti o arhitekturi koja će život ljudi pokušati učiniti boljim, ostajući, danas nam je to jasnije, krajnje suzdržana.

Istovremeno u Nizozemskoj djeluje krug arhitekata koji preispituje suvremenu arhitekturu držeći kako je ona u svojoj internacionalizaciji, kako su tada nazivali globalizaciju, otišla pre-daleko.

Treće mjesto, Dalmacija, bilo je idealno za nastanak arhitekture koja će pomiriti internacionalnu i lokalnu, kakvu će desetljećima kasnije cijenjeni teoretičar arhitekture Kenet Frampton nazvati „kritičkim regionalizmom“. Upravo takvu arhitekturu stvaraju tada hrvatski arhitekti, gradeći prije svega hotele, na valu tadašnjega turističkog „buma“ duž jadranske obale. Arhitekt Antun Šatara kao i Vitić, Šegvić, Rožić, De Luca i drugi u tome periodu grade svoje najbolje zgrade.

Antun Šatara počinje djelovati šezdesetih u Splitu gradeći Kino „Central“ i robnu kuću „Prima“. Nakon toga gradi hotele „Jadran“ i „Mina“ u Jelsi, „Adriatic“ u Vrboskoj, „Delfin“ u Hvaru. Krajem šezdesetih u Splitu rekonstruira gradski hotel „Park“, uz suradnju s arhitektom Bernardijem. U Trogiru projektira i gradi drugu robnu kuću „Prima“. Sedamdesetih u Splitu realizira upravnu zgradu „Jadrantekstila“ i poslovnu zgradu današnjega Hrvatskog registra brodova. Projektira i brojne stambene zgrade u Splitu.

Posebno mjesto među njegovim realizacijama pripada hotelu „Slavija“ u Hvaru. Gradeći unutar tkiva hvarske graditeljske baštine, pokazuje nam kako istovremeno možemo poštovati tradiciju gradeći suvremenim jezikom.

Arhitekt Antun Šatara zadužio je našu sredinu svojim jednostavnim, a kontekstualnim rješenjima učeći nas kako graditi suvremenim jezikom uz poštovanje civilizacijskih dosega naših prethodnika.

Goran Rako

Mirela Bošnjak (Bihać, 1973) diplomirala je 1999. na Arhitektonskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Nakon diplome radi u Münchenu i Berlinu u KSP Jürgen Engel Architekten, a 2003. s partnerima osniva ured x.3.m. Dobitnica je više nagrada na arhitektonskim i urbanističkim natjecanjima te Nagrade „Viktor Kovačić“ (2017) za najuspješnije arhitektonsko ostvarenje.

Mirko Buvinić (Dubrovnik, 1971) diplomirao je 1998. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Godine 2003. osniva ured x.3.m. Dobitnik je više nagrada na arhitektonskim i urbanističkim natjecanjima. Asistent je i predavač na katedri za urbanizam Arhitektonskoga fakulteta u Zagrebu (2002. – 2005. i 2009. – 2011.). Član je HDLU-a i nacionalnoga odbora EUROPAN-a. Dobitnik je Nagrade „Viktor Kovačić“ (2017).

Maja Furlan Zimmermann (Zagreb, 1973) diplomirala je 1998. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu, a od 2003. jedna je od troje partnera u uredu x.3.m. U različitim autorskim timovima nagrađivana je na arhitektonskim i urbanističkim natjecanjima uz realizaciju većine prvonagrađenih rješenja. Dobitnica je nagrade na 25. Salonu mladih u kategoriji arhitekture (1998) te Nagrade „Viktor Kovačić“ (2017). Od 2003. povremeno sudjeluje u nastavi Arhitektonskoga fakulteta u Zagrebu kao asistent, predavač i gost kritičar.

Mirela Bošnjak, Mirko Buvinić, Maja Furlan Zimmermann | x.3.m.

GODIŠNJA NAGRADA „VLADIMIR NAZOR“ ZA OSNOVNU ŠKOLU „ŽNJAN-PAZDIGRAD“

Osnovna škola „Žnjan-Pazdigrad“ autora Mirka Buvinića, Mirele Bošnjak i Maje Furlan Zimmermann izgrađena je u heterogenome, nekonsolidiranome predjelu Splita u kojem su izmiješana mjerila trgovačkih centara, obiteljske i višestambene izgradnje, poljoprivrednih platenika i nedefiniranih ostataka. Simptomatično za navedene situacije, prisutan je kroničan nedostatak javnoga prostora i društvene infrastrukture. Javni arhitektonski natječaj iz 2009. odgovarao je na potonju potrebu programom vrtića i osnovne škole naselja, no autori su zadatak nadogradili interpoliranjem javnih površina koje naselju daju prijeko potreban identitet i prostor povezivanja pojedinih skupina zajednice. Specifičnu situaciju neravnoga terena i spajanja različitih kota pristupa autori su uzeli kao polazište za razvijanje niza naselju dostupnih vezanih ploha, uslojavajući ih u kompleksan sustav natkrivenih i otvorenih trgova, igrališta i sportskih terena čija površina nadmašuje kvadraturu čestice. Tlocrtno i visinski razvedenim volumenima osnovna škola organički je interpolirana u naselje, a svaka pojedina cjelina velikoga prostornog programa jasno artikulirana u svojoj namjeni. Tako su zajednički prostori škole, kao i oni koji okupljaju zajednicu – poput prostora više namjena, knjižnice, ili ulaza gledatelja u dvoranu, izravno vezani uz sustav javnih ploha, dok se oni u kontroliranome režimu korištenja – susjedstva učionica, gospodarstvo – nalaze ispod ili iznad njih. Jasnoća prostorne organizacije nalazi adekvatan odgovor u oblikovanju: čitljiva konstruktivna uloga, boje i materijali, teksture, supergrafike Nikole Đureka izravno ili posredno odgovaraju projektantskoj zamisli i namjeni. Pazdigradska škola svojom izuzetnom interpretacijom programa postaje mjesto na kojem se rasuto naselje zgušnjava i okuplja u precizno vođenome sustavu mjesta novoga identiteta.

Mia Roth Čerina

DOBITNICI NAGRADE
„VLADIMIR NAZOR“
1959. – 2016.

ARHITEKTURA I URBANIZAM

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1965. Mladen Kauzlaric
1966. Juraj Denzler
1967. Stjepan Planić
1968. Alfred Albini
1969. Josip Seissel
1970. Stjepan Gomboš
Lavoslav Horvat
1971. Antun Ulrich
1972. Drago Galić
1973. Marijan Haberle
1974. Vlado Antolić
1975. Lovro Perković
1976. Slavko Lowy
1977. Zvonimir Vrkljan
1978. Božidar Rašica
1979. Franjo Bahovec
1980. Stanko Fabris
1981. Božidar Tušek
1982. Andre Mohorović
1983. Zdenko Kolacio
1984. Ivan Vitić
1985. Neven Šegvić
1986. Dragan Boltar
1987. Aleksandar Dragomanović
1988. Miroslav Begović
1989. Zdravko Bregovac
1990. Zdenko Sila
1991. Boris Magaš
1992. Vjenceslav Richter
1993. Grozdan Knežević
1994. Ivo Radić
1995. Zoja Dumengijć
1996. Bruno Milić
1997. Sena Sekulić-Gvozdanović
1998. Ivo Geršić
1999. Jerko Marasović
Tomislav Marasović
2000. Silvana Seissel
2001. Julije De Luca
2002. Ante Marinović-Uzelac
2003. Andrija Mutnjaković
2004. Slavko Jelinek
2005. Mirko Maretić
2006. Ante Rožić
2007. Ante Vulin
2008. Nikola Filipović
2009. Boris Krstulović
2010. Dinko Kovačić
2011. Radovan Mišević
2012. Hildegard Auf-Franić
2013. Radovan Delalle
2014. Ivan Crnković
2015. Josip Uhlík
2016. Branko Kincl

GODIŠNJA NAGRADA

1965. Neven Šegvić
1966. Josip Uhlík i Bernardo Bernardi
1970. Ante Rožić
1971. Boris Krstulović
1972. Grozdan Knežević
1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić
1974. Ivan Filipčić i Berislav Šerbetić
1975. Ante Vulin
1976. Zdenko Kolacio
Igor Emili
1977. Ante Marinović-Uzelac
Jerko Rošin
1978. Dražen Janković, Zrinka
Supek-Andrijević i Josip Hital
1979. Boris Magaš
1980. Milan Mitevski
1982. Radovan Tajder i Mladen Anđel
1983. Branko Kincl
1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić
1985. Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić
i Davor Mance
1986. Ivan Juras i Emil Špirić
1987. Dražen Juračić
1988. Ines Filipović
1989. Velimir Neidhardt
1990. Andrija Mutnjaković
1991. Nikola Bašić
1992. Nenad Fabijanić
1994. Nikola Bašić
1995. Velimir Neidhardt, Marijan Hržić,
Zvonimir Krznarić i Davor Mance
1996. Hildegard Auf-Franić i Tonči Žarnić
1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola
1998. Branko Siladin
1999. Studio 3LHD (Saša Begović,
Marko Dabrović, Tanja Grozdanić
i Silvije Novak)
2000. Miroslav Geng
2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina
2002. Lenko Pleština
2003. Iva Letilović i Morana Vlahović
2004. Studio Capsula (Ivana Ergić, Vanja Ilić,
Vesna Milutin)
2005. Saša Randić i Idis Turato
2006. Goran Rako
2007. Lea Pelivan i Toma Plejić/Studio UP
2008. Marijan Hržić
2009. Studio 3LHD
2010. Nikola Bašić
2011. Nenad Fabijanić
2012. Neno Kezić i Emil Šverko
2013. Damir Gamulin, Margita Grubiša,
Igor Presečan, Ivana Žalac, Marin Jelčić,
Zvonimir Kralj
2014. Emil Špirić, Vedran Pedišić, Juan José Núñez
Andrade, Erick Velasco Farrera
2015. Radionica arhitekture i Vanja Ilić
2016. Vjera Bakić i Matthias Kulstrunk

FILMSKA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Oktavijan Miletić
1970. Branko Marijanović
1973. Fedor Hanžeković
1974. Branko Blažina
1975. Antun Nalis
1976. Rudolf Sremec
1977. Branko Majer
1978. Obrad Glušević
1979. Branko Belan
1980. Branko Bauer
1981. Aleksandar Marks
1982. Mate Relja
1983. Krešo Golik
1984. Fadil Hadžić
1985. Nikola Tanhofer
1986. Vatroslav Mimica
1987. Ante Babaja
1988. Tomislav Pinter
1989. Frano Vodopivec
1990. Antun Vrdoljak
1991. Fabijan Šovagović
1992. Zvonimir Berković
1993. Radojka Tanhofer
1994. Pavao Štalter
1995. Željko Senečić
1996. Mia Oremović
1997. Tea Brunšmid
1998. Boris Dvornik
1999. Ante Peterlić
2000. Duško Jeričević
2001. Ernest Gregl
2002. Borivoj Dovniković
2003. Ilija Ivezić
2004. Vladimir Tadej
2005. Zoran Tadić
2006. Krsto Papić
2007. Arsen Dedić
2008. Bogdan Žižić
2009. Veljko Bulajić
2010. Božidarka Frait
2011. Hrvoje Turković
2012. Ivica Rajković
2013. Nedeljko Dragić
2014. Ivo Štivičić
2015. Eduard Galić
2016. Božidar Smiljanić

GODIŠNJA NAGRADA

1961. Dušan Vukotić
1963. Branko Bauer
1966. Tomislav Pinter
1968. Antun Vrdoljak
1969. Krsto Papić
1970. Nikola Babić
Fabijan Šovagović
1971. Zlatko Bourek
1972. Nedeljko Dragić
1975. Zlatko Grgić
1976. Mate Relja
1977. Bogdan Žižić
1978. Zdenko Gašparović
Lordan Zafranović
1979. Fadil Hadžić
1981. Rajko Grlić
1982. Tomislav Pinter
1983. Krešimir Zimonić
1984. Pavao Štalter
1985. Zvonimir Berković
1986. Veljko Bulajić
1987. Dejan Šorak
1988. Krsto Papić
1989. Ivan Ladislav Galeta
1990. Bruno Gamulin
1991. Zrinko Ogresta
1992. Petar Krelja
Branko Cahun
1993. Neven Hitrec
1994. Lukas Nola
1995. Vjekoslav Vrdoljak
1996. Enes Midžić
1997. Milan Blažeković
1998. Ivo Gregurević
1999. Vinko Brešan
2000. Lukas Nola
2001. Biljana Čakić-Veselić
2002. Ivan Faktor
2003. Zrinko Ogresta
2004. Goran Višnjic
2005. Tomislav Radić
2006. Simon Bogojević Narath
2007. Ognjen Sviličić
2008. Arsen Anton Ostojić
2009. Branko Schmidt
2010. Danilo Šerbedžija
2011. Silvestar Kolbas
2012. René Bitorajac
2013. Velibor Jelčić
2014. Emir Hadžihafizbegović
2015. Ivona Juka
2016. Hana Jušić

GLAZBA

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1960. Svetislav Stančić
1963. Josip Krizaj
1964. Jakov Gotovac
1965. Antonija Geiger-Eichhorn
Ančica Mitrović
1968. Boris Papandopulo
1969. Vilma Nožinić
1970. Ivo Tijardović
1971. Nada Tomčić
1972. Marijana Radev
1973. Stjepan Šulek
1974. Ivan Brkanović
1975. Bruno Bjelinski
1976. Milo Cipra
1977. Ivo Maček
1978. Branimir Sakač
1979. Slavko Zlatić
1980. Dora Gušić
1981. Rudolf Matz
1982. Natko Devčić
1983. Milko Kelemen
1984. Jeronim Noni Žunec
1985. Emil Cossetto
1986. Milan Horvat
1987. Lovro Matačić, Dunja Vejzović
1988. Miljenko Prohaska
1989. Dragutin Bernardić
1990. Tomislav Neralić
1991. Adalbert Marković
1992. Nada Puttar-Gold
1993. Jurica Murai
1994. Stjepan Radić
1995. Anđelko Klobučar
1996. Ruža Pospis-Baldani
1997. Mladen Bašić
1998. Igor Gjadrov
1999. Ljiljana Molnar-Talajić
2000. Josip Klima
2001. Stanko Horvat
2002. Božena Ruk-Fočić
2003. Tonko Ninić
2004. Pavle Dešpalj
2005. Vladimir Krpan
2006. Branka Stilinović
2007. Damir Novak
2008. Zagrebački kvartet
2009. Nikša Bareza
2010. Ruben Radica
2011. Mirka Klarić
2013. Pavica Gvozdić
2014. Prerad Detiček
2015. Alfi Kabiljo
2016. Vladimir Kranjčević

GODIŠNJA NAGRADA

1961. Milan Horvat
1962. Milan Sachs, Boris Papandopulo,
KUD „Joža Vlahović“, Zagreb
1963. Vladimir Ruždjak
1965. Zagrebački kvartet
1967. Pavica Gvozdić
1968. Opera HNK-a „Ivan pl. Zajc“, Rijeka
1969. Branimir Sakač, Tomislav Neralić,
Jurica Murai, Mirka Klarić
1970. Dubravko Detoni
1971. Stanko Horvat
1972. Milo Cipra
1973. Ruben Radica, Zagrebački solisti
1974. Vladimir Krpan
1975. Ruža Pospis-Baldani
1976. Marijan Jerbić
1977. Hrvatski glazbeni zavod
1978. Natko Devčić
1979. Zagrebački kvartet
1980. Stanko Horvat, Ljiljana Molnar-Talajić
1981. Josip Klima
1982. Akademski zbor SKUD-a
„I. G. Kovačić“, Zagreb
Nikša Bareza
1983. Lovro Matačić, Dunja Vejzović
1984. Franjo Petrušanec, Opera HNK-a Zagreb,
Balet HNK-a Zagreb
1985. Davorin Kempf, Ivo Pogorelić,
Muzički biennale Zagreb
1986. Marko Ruždjak, Krunoslav Cigoj, Opera
HNK-a Osijek, Opera HNK-a Split
1987. Igor Kuljerić
1988. Višnja Mažuran
1989. Anđelko Klobučar
1990. Zoran Juranić
1991. Pavle Dešpalj
1992. Tonko Ninić
1993. Valter Dešpalj
1994. Radovan Vlatković
1995. Vladimir Kranjčević
1996. Opera HNK-a „Ivan pl. Zajc“,
Rijeka - ansambl opere „Amelia“
1997. Miro Belamarić
1998. Petar Bergamo
1999. Branko Sepčić
2000. Frano Parać
2001. Mirella Toić
2002. Željko Brkanović
2003. Silvio Foretić
2004. Zagrebački gitarski trio
2005. Neven Belamarić
2006. Goran Končar
2007. Martina Filjak
2008. Tomislav Mužek
2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac
2010. Ljerka Očić
2011. Davorin Kempf
2012. Monika Leskovar
2013. Olja Jelaska
2014. Martina Gojčeta Silić
2015. Aljoša Jurinić
2016. Ruben Dalibaltayan

KAZALIŠTE

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1964. Mila Dimitrijević
1966. Zvonimir Rogoz
1968. Tomislav Tanhofer
1969. Viktor Bek, Božena Kraljeva,
Vika Podgorska
1970. Veljko Maričić, Slavko Batušić
1971. Mato Grković
1972. Bela Krleža
1973. Anđelko Štimac
1974. Emil Kutijaro
1975. Ervina Dragman
1976. Ivo Hergešić
1977. Vlado Habunek
1978. Ana Roje i Oskar Harmoš
1979. Mira Župan
1980. Mirko Perković
1981. Zvonko Agbaba
1982. Ana Maletić
1983. Josip Marotti
1984. Mladen Šerment
1985. Kosta Spaić
1986. Pero Kvirgić
1987. Vesna Butorac-Blačić
1988. Mladen Škiljan
1989. Drago Krča
1990. Miše Martinović
1991. Sonja Kastl
1992. Tonko Lonza
1993. Milka Podrug-Kokotović
1994. Božidar Violić
1995. Tomislav Durbešić
1996. Aleksandar Augustinčić
1997. Nada Subotić
1998. Zvezdana Ladika
1999. Relja Bašić
2000. Joško Juvančić
2001. Neva Rošić
2002. Milko Šparemblek
2003. Ika Škomrlj
2004. Nikola Batušić
2005. Vanja Drach
2006. Vanča Kljaković
2007. Georgij Paro
2008. Zlatko Crnković
2009. Vladimir Gerić
2010. Zlatko Vitez
2011. Špiro Guberina
2012. Nenad Šegvić
2013. Božidar Boban
2014. Marija Kohn
2015. Ivica Boban
2016. Mustafa Nadarević

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Branko Gavella
1960. Vika Podgorska, Kosta Spaić
1963. Emil Kutijaro
1964. Ervina Dragman, Izet Hajdarhodžić
1967. Vlado Habunek
1969. Pero Kvirgić
1970. Miro Medimorec, Dramsko kazalište
„Gavella“, Kazalište „Komedija“
1971. Milka Podrug-Kokotović
1973. Ivan Marton
1974. Nada Subotić
1975. Marija Kohn
1976. Ivka Dabetić, Rade Šerbedžija
1977. Josip Marotti
1978. Miše Martinović
1979. Joško Juvančić, Dorijan Sokolović
i Ružica Nenadović-Sokolović
1980. Drago Krča
1981. Mustafa Nadarević, Maja Srbljenović-Turcu
i Štefan Furijan
1982. Fabijan Šovagović, Zlatko Bourek
1983. Ivica Kunčević, Dijana Koscec-Bourek
i Ika Škomrlj
1984. Krešimir Zidarić, Krunoslav Šarić
1985. Sanda Miladinov-Langerholz, Zvonko Šuler
1986. Neva Rošić, Zlatko Kauzlarić-Atač
1987. Boris Buzančić
1988. Slavko Šestak
1989. Veronika Durbešić
1990. Milko Šparemblek
1991. Rene Medvešek
1992. Slavko Brankov
1993. HNK Varaždin, kolektiv predstave
„Puno larme, a za ništ“
1994. Vanja Drach
1995. Kolektiv predstave „Imago“
1996. Ljubomir Kerekeš
1997. Zlatko Vitez
1998. Vilim Matula
1999. Dubravka Ostojić
2000. Goran Grgić
2001. Ivica Boban
2002. Elvis Bošnjak
2003. Zvonimir Zoričić
2004. Dragan Despot
2005. Josip Genda
2006. Galiano Pahor
2007. Boris Svrtan
2008. Alma Prica
2009. Mladena Gavran
2010. Jagoda Kralj Novak
2011. Milan Pleština
2012. Zlatko Sviben
2013. Balet HNK-a u Zagrebu
2014. Jelena Miholjević
2015. Anja Šovagović Despot
2016. Iva Vitić Gameiro

KNJIŽEVNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1962. Miroslav Krleža
1967. Vjekoslav Kaleb, Dragutin Tadijanović
1968. Gustav Krklec, Dobriša Cesarić
1969. Vjekoslav Majer
1970. Nikola Šop
1971. Miroslav Feldman
1972. Šime Vučetić
1973. Novak Simić
1974. Marijan Matković
1975. Ranko Marinković
1976. Vladimir Popović
1977. Drago Ivanišević
1978. Joža Horvat
1979. Marin Franičević
1980. Josip Barković
1982. Vesna Parun
1983. Jure Franičević-Pločar
1984. Aleksandar Flaker, Jure Kaštelan
1985. Mirko Božić
1986. Vojin Jelić
1987. Živko Jeličić
1988. Ivan Slamnig
1989. Slobodan Novak
1990. Olinko Delorko
1991. Petar Šegedin
1992. Ivo Frangeš
1993. Srećko Diana
1994. Nikola Miličević
1995. Rajmund Kupareo
1996. Slavko Mihalić
1997. Ivan Kušan
1998. Miroslav Slavko Mader
1999. Vesna Krmpotić
2000. Stanko Lasić
2001. Ivo Brešan
2002. Gajo Peleš
2003. Viktor Žmegač
2004. Josip Tabak
2005. Irena Vrkljan
2006. Miroslav Šicel
2007. Nedjeljko Fabrio
2008. Zvonimir Mrkonjić
2009. Milivoj Solar
2010. Ivan Aralica
2011. Nikica Petrak
2012. Luko Paljetak
2013. Tonko Maroević
2014. Zvonimir Majdak
2015. Pavao Pavličić
2016. Dubravko Jelčić

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vesna Parun
1962. Petar Šegedin
1964. Dobriša Cesarić, Jure Kaštelan
1965. Ranko Marinković
1966. Jure Franičević-Pločar
1968. Slobodan Novak
1969. Krsto Špoljar
1970. Stanko Lasić, Antun Šoljan
1971. Oto Šolc
1972. Nikola Miličević, Svetozar Petrović
1973. Živko Jeličić
1974. Marin Franičević
1975. Vesna Krmpotić, Predrag Matvejević
1976. Zvane Črnja, Milivoj Solar
1978. Drago Kekanović, Milivoj Slaviček
1979. Ivan Katusić, Miroslav Slavko Mader
1980. Tito Bilopavlović, Nikica Petrak
1981. Ivan Slamnig, Danijel Dragojević
1983. Zvonko Maković
1984. Luko Paljetak
1985. Nedjeljko Fabrio, Zvonimir Majdak
1986. Viktor Žmegač
1987. Nusret Idrizović, Augustin Stipčević
1988. Branimir Bošnjak
1989. Zvonimir Mrkonjić
1990. Bruno Popović
1991. Željka Čorak
1992. Slavko Mihalić
1993. Sibila Petlevski
1994. Ivan Golub
1995. Ante Stamać
1996. Jozo Laušić
1997. Željko Knežević
1998. Jakša Fiamengo
1999. Goran Tribuson
2000. Stanko Andrić
2001. Drago Glamuzina
2002. Andriana Škunca
2003. Renato Baretić
2004. Luko Paljetak
2005. Delimir Rešicki
2006. Mate Ganza
2007. Mirko Kovač
2008. Anka Žagar
2009. Ivana Šojat-Kučić
2010. Nada Gašić
2011. Zoran Ferić
2012. Tatjana Gromača
2013. Milko Valent
2014. Josip Mlakić
2015. Delimir Rešicki
2016. Krešimir Nemeč

LIKOVNE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1961. Frano Kršinić
1963. Marino Tartaglia
1964. Ljubo Babić, Oton Postružnik
1965. Oskar Herman
1966. Mirko Rački, Vilko Gecan
1968. Jerolim Miše
1969. Antun Motika, Zlatko Šulentić
1970. Marijan Detoni, Krsto Hegedušić
1971. Antun Mezdjić
1972. Frano Šimunović
1973. Vilko Šeferov
1974. Stella Skopal
1975. Vjekoslav Parać
1976. Oton Gliha
1977. Vilim Svečnjak
1978. Ante Roca, Slavko Šohaj
1979. Vojin Bakić
1980. Zlatko Prica, Milan Vulpe
1981. Edo Kovačević
1982. Mira Kovačević-Ovčaić, Željko Hegedušić
1983. Ljubo Ivančić, Oto Reisinger
1984. Ksenija Kantoci
1985. Branko Ružić
1986. Kosta Angeli-Radovani
1987. Ivan Šebalj
1988. Želimir Janeš
1989. Šime Perić
1990. Ferdinand Kulmer
1991. Ivan Lovrenčić
1992. Dalibor Parać
1993. Mladen Veža
1994. Ivan Picelj
1995. Milena Lah
1996. Đuro Pulitika
1997. Ivan Kožarić
1998. Nikola Reiser
1999. Aleksandar Srnec
2000. Edo Murtić
2001. Đuro Seder
2002. Julije Knifer
2003. Nives Kavurić-Kurtović
2004. Zlatko Bourek
2005. Vjekoslav Vojo Radoičić
2006. Josip Vaništa
2007. Dušan Džamonja
2008. Nikola Koydl
2009. Alfred Pal
2010. Šime Vulas
2011. Ivan Ladislav Galeta
2012. Marija Ujević Galetović
2013. Mladen Stilinović
2014. Jagoda Buić Wuttke
2015. Zlatko Keser
2016. Eugen Feller

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vanja Radauš
1960. Frano Šimunović
1961. Antun Augustinić
1967. Krsto Hegedušić
1968. Slavko Šohaj
1969. Želimir Janeš
1970. Albert Kinert, Zlatko Prica, Miljenko Stančić
1971. Ksenija Kantoci
1972. Vahid Hodžić, Branko Ružić
1973. Kosta Angeli-Radovani, Alfred Pal
1974. Raul Goldoni, Josip Vaništa
1975. Ivan Lovrenčić, Mladen Pejaković
1976. Mira Kovačević-Ovčaić, Ivan Šebalj
1977. Stanko Jančić, Nenad Gattin
1978. Ordan Petlevski
1979. Ljubo Ivančić, Stipe Brčić, Rajna Buzić, Boris Ljubičić i Oskar Kogoj
1980. Šime Vulas
1981. Edo Murtić
1982. Đuro Pulitika
1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog instituta „Rade Končar“
1984. Boris Bučan
1985. Miroslav Šutej
1986. Đuro Seder
1987. Ivan Kožarić
1988. Ferdinand Kulmer
1989. Matko Trebotić
1990. Kuzma Kovačić
1991. Vasilije Jordan
1992. Božo Biškupić
1993. Antun Babić
1994. Ivo Kalina
1995. Ivan Lesiak
1996. Biserka Baretić
1997. Nikola Koydl
1998. Nives Kavurić-Kurtović
1999. Zlatko Keser
2000. Vatroslav Kuliš
2001. Petar Barišić
2002. Duje Jurić
2003. Igor Rončević
2004. Siniša Majkus
2005. Mladen Galić
2006. Zlatan Vrkljan
2007. Munir Vejzović
2008. Tomislav Buntak
2009. Zoltan Novak
2010. Ivan Faktor
2011. Goran Petercol
2012. Ivan Marušić Klif
2013. Damir Sokić
2014. Marko Tadić
2015. Svjetlan Junaković
2016. Peruško Bogdanić

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE

GODIŠNJA NAGRADA

1970. Samostan sv. Marije, Zadar

PRIMIJEJENE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Kamilo Tompa
1968. Lujó Beseređy
Đuka Kavurić
1970. Blanka Dužanec
1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA NAGRADA

1966. Tošo Dabac
1968. Inge Kostinčer
1969. Aleksandar Srnec
1970. Jagoda Buić
Zvonimir Lončarić
Bruno Planinšek
1971. Ivan Picelj

TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI

GODIŠNJA NAGRADA

1978. Nikola Batušić
Dubravko Škiljan
1979. Olinko Delorko
1983. Eduard Hercigonja

NAKLADNIK

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske
Runjaninova 2, 10 000 Zagreb

ZA NAKLADNIKA

dr. sc. Nina Obuljen Koržinek

UREDNIKA

Ana Vraneša

KOORDINACIJA ODBORA I KOMISIJA

Koraljka Sopta

GRAFIČKO OBLIKOVANJE I PRIJELOM

Ivo Mađor, Kofein

FOTOGRAFIJE

Mario Majcan (str. 18, 24, 28, 36, 40, 42, 48)

Mario Krištofić (str. 22)

Ronald Goršić / CROPIX (str. 34)

Hrvoje Vuletić (str. 46)

osobna arhiva (str. 16, 30)

TISAK

Printera

ISSN 1848-9753

Zagreb, lipanj 2018.

